

[Udenrigsministeren.]

land ikke skulde være nogen Hemmelighed. Det skal det heller ikke, det er der ingen Brug for, og det har heller ikke været det. Efter de paagældende Forhandlinger og i hele den Tid, da denne Drøftelse stod paa, har dette Grundlag været fremlagt baade fra min og fra andre Ministres Side, ikke blot ved Forhandlinger med Erhvervsorganisationerne, men ogsaa saaledes, at der er gjort Rede derfor i Rigsdagen. I Efteraaret var det nævnte Grundlag knyttet til Tallet 185 Mill. Rmk. Det er dette, det ærede Medlem kalder for Programmet, Planen, og det synes for det ærede Medlem at være en Art op-højet religiøst Begreb.

Dette Program, denne Plan, er imidlertid — og det ved det ærede Medlem jo fra sin værdifulde Deltagelse i Forhandlingerne — kun en Gætning, der opstilles af de danske Regeringsudvalgsmedlemmer og de tyske Regeringsudvalgsmedlemmer paa Grundlag af deres Forhandlinger med Erhvervene. Det er en Formodning om, hvor meget det er muligt i bedste Fald at naa i det kommende Aar, en Gætning, som naturligvis bygger paa Erfaringer, nemlig Erfaringerne fra det foregaaende Aar. For Aaret 1937 var Programmet sat til 185 Millioner. Det blev ikke muligt at naa dette Beløb i 1937. Jeg tror, at det Beløb, man naaede til, alt i alt var 168 Millioner. Der manglede altsaa et ikke helt ringe Beløb, og derfor maatte man være i Tvivl om, at der skulde være Betingelser for i det følgende Aar at komme op over et Beløb paa 185 Millioner. Dette maatte paa Forhaand anses for usandsynligt. Jeg har undertiden set den Opfattelse, at dette skulde have været lettere ved Indlemmelsen af det tidligere østrigske Rige og Sudeteromraadet i Tyskland, men Betingelsen derfor synes mig ikke at være paa nogenlunde væsentlig Maade ændret ved denne Indlemmelse, idet der for disses Egenes Vedkommende kun var en Udførsel fra Danmark i den foregaaende Tid paa nogle Hundrede Tusinde Kroner.

Al Sandsynlighed talte altsaa for, at det maatte være meget vanskeligt at komme op over 185 Millioner. Derfor tjente det intet Formaal at rejse ned til Berlin og sige: Vi tror paa 200 Millioner, eller saadan noget lignende. Og vi vilde have haft svært ved at blive taget alvorligt fra tysk Side, hvis vi opstillede saadanne Tal, som ingen af Tyskerne noget Øjeblik tænkte sig Muligheden af kunde blive af Betydning i det virkelige Liv.

De Eksportønsker, som fremførtes fra de forskellige Grene af dansk Erhverv, laa jo betydeligt højere — deri har det ærede

Medlem Ret, men saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, var han ogsaa paa det rene med, at man ikke kunde gøre Regning paa, at disse Eksportønsker vilde blive opfyldt; i hvert Fald er der intet i Erfaringerne fra 1938, der viser blot den fjerneste Mulighed for, at dette kunde lykkes.

Vi anslog og anslog højt og optimistisk Samhandelen for Aaret 1939 til 185 Millioner og tog dette som Udgangspunkt. Herom var der, som det ærede Medlem vistnok ogsaa nævnte, givet Meddelelse til de forskellige danske Erhvervsorganisationer: der var ingen Betingelser for, at man kunde regne med at komme til højere Tal.

Det var det ene Spørgsmaal. Det andet Spørgsmaal stod i Forbindelse med de 17—18 Mill. Kr. paa Saldoen, som viser, at den danske Nationalbank omkring 1. Januar havde en Gæld til den tyske Rigsbank paa 17—18 Mill. Kr. Jeg forstaar ikke rigtig, at dette er en Oplysning, som det ærede Medlem har faaet gennem nogle Udtalelser af Formanden for det socialdemokratiske Parti i Folketinget. Saa vidt jeg har forstaet, byggede Formanden for det socialdemokratiske Parti sine Udtalelser paa Redegørelser inden for Nationalbankens Repræsentantskab, og saa vidt jeg ved, er det ærede Medlem Medlem af dette og har da utvivlsomt kendt de samme Tal, som det ærede Medlem af det andet høje Ting ved denne Lejlighed har fremført. Saa hvis det ærede Medlem havde haft noget at spørge om i denne Forbindelse, vilde han meget godt have kunnet gøre det paa Grundlag deraf og ført det frem over for os. Men paa den anden Side forstaar jeg godt, at det ærede Medlem ikke har gjort det, for det ærede Medlem, som kender hele Beregningsmaaden til Bunds, ved jo, at efter Aftalerne kan vi ikke paaberaabe os et saadant Beløb med afgørende Virkning over for Tyskerne. Det ærede Medlem ved, at naar Kontingentet for næste Kvartal udregnes, sker det efter Aftalen, uden at disse Summer inddrages deri, alene derved, at man opgør: Hvor stor Indbetaling har fundet Sted, hvor store er de Beløb, som vi efter Aftalen skal trække fra? Man kommer derved ad rent matematisk Vej, automatisk, som det ærede Medlem saa udmærket ved, til et bestemt Tal, og dette er det, som Systemet, som Aftalerne giver.

Saa er der Spørgsmaalet, om Saldoen overhovedet kan inddrages ved Bestemmelsen af Kontingentet, og det mener jeg for min Del at den kan, men kun i Tilfælde, hvor den i længere Tid har været af betydelig Størrelse, og hvor det kan sand-